

כל חייה היתה בודדה - עד שגבר זר צייר את דיוקנה

מה לאכול בבית. "אומרת קאטי, "לא יודעת איך היא הסתדרה כל השנים. אבל המכה היתה קשה. הרגשתי שחינו בשקר כל הזמן."

בבית

היתומים

ני הילדים נשלחו לבית-יתומים. קאטי קיבלה מיספר 105. בעלת המקום היתה מאדאם סאדייה בנג'יו. "היא אהבה אותי מאד, אולי מפני שהייתי יוצאת-דופן. עכשיו אנחנו לא בקשר. אני חור-שבת שאיכזבתי אותה. היא ציפתה ממני לדברים אחרים בחיים."

היא נשארה בבית-היתומים עד שבגרה. פעם ניסתה ליצור קשר עם אביה, ונסעה לפאריס להיות איתו. "זה לא הסתדר..." יום אחד הודיעו לה שהיא חייבת לעזוב את המוסד. "בכיתי, לא הסכמתי. לא היה לי לאן ללכת. ריחמו עלי והשאירו אותי עוד." מאדאם בנג'יו לחצה עליה שתרכוש מיקצוץ. "אני חשבת על דקורציה, אבל לא היה לי מי שישלם. הלכתי לבית-ספר לאחיות מעשיות."

אחרי שנתיים, החליטה קאטי לעלות לישראל. היא לקחה עימה את סבא וסבתא, שהיו אז בני 80. והמישפחה עלתה. הם קיבלו צריף בקריית-יובל. שלמה סודר בפנימיה. "היה לי מזל, כל החיים יש לי מזל עם אנשים שאני מכירה. (המשך בעמוד 68)

אמא בתמונה היחידה שנשארה ל-קאטי מילדותה היא נראית בגיל שלוש, עם אמא, מימין, ועם הדודה.

הפרופיל של האנטי

הבר הירושלמי היה כמעט ריק, כמה גברים בהירי-עור, לא-ישראלים, ישבו ושוחחו עם המלצר. זה היה ערב ליל-הסדר, ולא היה להם לאן ללכת. בפנינת הבר ישבה צעירה בעלת שער שחור ארוך, היא אכלה באיטיות מאכל דגני. היא היתה עצובה. לפתע ניגש אליה גבר ושאל: "את יודעת מה את אוכלת?" "כן", היא ענתה קצרות. הוא התחיל לדבר, אך היא לא ענתה. "הוא רואה ש'אני לבד, ומנסה..." אמרה לעצמה. הוא סיפר על עצמו, ולפתע היא שאלה: "תגיד, אתה דגני?" "כן", הוא ענה. "אתה מהא'ים?" "לא". "יש לך כלב?" "כן". "טוב", היא סיכמה. "אז אתה ואני צריכים להיות חברים." הוא היה מופתע. "אני אסביר לך, זוג חברים שלי סיפר שיש להם שכן, בחור דגני, גבוה ויפה. הוא לא עובד באור"ם, ויש לו כלב. אותו הם רצו לשדך לי, והוא הסכים. אז זהו זה. אני קאטי, אתה הנינגו. נעים להכיר."

פרופיל של

גולדה מאיר

הם יצאו מהבר וטיילו. היא היתה אחות בבית-חולים לקשישים נכים, ועבדה במישרמתי-לילה. בשעה 11 בלילה הוא ליווה אותה לבית-החולים, והם נפרדו.

הוא מצא חן בעיניו, מספרת קאטי, אחרי שבע שנים. על אותו ערב, ההתחלתי לחכות לטלפון שלו. עבר יום, עוד יום. שבועיים. כלום. חשבת שהוא סתם רצה להעביר את הערב. יום אחד ראיתי אותו

קאטי בפעולה הצרפתים כמו המרוקאים לא טועמים את התבשיל בכפית. אומרים שזה לא זה. אנחנו טובלים את האצבע בתוך הסיר, גם אם זה חם, ומלקקים. כך עושים גם כל השפים בקורדון-רובר בפאריס.